

9356-23706

1

LAIVAS

No. 2 Metai XIV

Sausio-Jan. 13, 1934 m.

II SEKMADIENIS PO TRIJŲ KARALIŲ.

L e k c i j a .

ROM. 12, 6-16.

BROLIAI: mes turime dovanų, kurios, žiūrint mums duotosios malonės, yra įvairios. Jei tai pranašystės dovana, tebunie ji vartojama, prisilaikant tikėjimo taisyklių; jei kas turi tarnavimo dovaną, tas tesilaiko tarnavimo; kas mokina, tepasilieka prie mokslo; kas duoda išpėjimų, tebunie prie išpėjimų; kas dalina, tedalinie neklastingai; kas yra vyresnysis, tebunie uolus; kas daro galeistingumo darbus, tedarai su džiaugsmu.

Meilė tebunie be veidmainystės. Neskite pikto, laikykitės to, kas gera. Mylėkite kits kitą brolių meile. Pagerbimu kits kitą pralenkite, Uolumu nebūkite tinginiai; bukite karšti dvasia; tarnaukite Viešpačiui. Džiaugkitės viltyje; bukite kantrus suspaudime, ištvėringi maldoje. Dalyvaukite šventųjų reikaluose, rupinkitės svetingumu. Laiminkite tuos, kurie jus persekioja, laiminkite ir nekeikite. Džiaugkitės su linksmaisiais, verkite su verkiančiais. Turėkite kits kitam vienokių jausmų; nefeškokite aukštų dalykų, bet nusileiskite prie to, kas žema. Nelaiykite patys save išmintingais.

E v a n g e l i j a .

JONO 2, 1-11.

ANUO metu buvo vestuvės Galilijos Kanoje, buvo tenai ir Jėzaus motina. Buvo taipogi pakviestas į vestuves Jėzus su savo mokyniais. Netekus vyno, Jėzaus motina jam tarė: Jie nebeturi vyno. Jėzus gi jai tarė: Kas man ir tau, moteriške? Dar neatėjo mano valanda. Tuomet jo motina tarė tarnams: Ką tik

jis jiems sakys, padarykite. Buvo tenai pastatyta šeši akmeniniai ąsuočiai žydų apsiplovimams, kurių kiekvienan tilpo du ar trys kibirai. Jėzus jiems tarė: Pripilkite ąsuočius vandens. Jie pripylė juos sklidinus. O Jėzus jiems tarė: Dabar semkite ir neškite pokilio užvaizdai. Jie nunešė. Kaip tik pokilio užvaizdas paragavo iš vandens padarytojo vyno, nežinodamas, iš kur jis atsirado, nors tarnai, kurie buvo sėmę vandenį, tai žinojo, jis pasivadino jaunikaitį ir jam tarė: Kiekvienas žmogus pirma stato gero vyno, o kuomet įgeria, tuomet to, kurs menkesnis; tu gi palikai gerąjį vyną iki šiolei. Tą stebuklą pradžia Jėzus padarė Galilijos Kanoje ir apreiškė savo garbę, ir jo mokytiniai įtikėjo į jį.

TRIJŲ KARALIŲ ŠVENTĖ

Bažnyčia labai aukštai stato Trijų karalių šventę savo liturgijoje, aukščiau, net, negu Kalėdas, nes Kalėdoms suteikia trečios rūšies aktovą, Trijų gi karalių šventei antros.

Kad aiškiau supratus tokį tos šventės išaukštinimą, reikia persikelti mintimi į tuos laikus, kada žydai laukė Kristaus atėjimo. Pranašų skelbimus jie buvo taip sau išaiškinę, kad busimas Išganytojas neesąs skiriamas visų žmonių gelbėjimui, o tik vienos žydų tautos, kad

pagonys būsią pasmerkti, būsią nubausiti už visas skriaudas padarytas žydams, o išaukštinti, išliuosuoti iš visokeriopos vergijos būsią vieni žydai.

Tas įsitikinimas, kad išganymas yra skiriamas viniems žydams, laikui bėgant taip giliai įsišaknėjo visoje tautoje, kad sudarė nemaža kliučių net pačiam Išganytojui evangelijos skelbime apie išganymo visuotinumą. Iš jo lūpų kartais išeidavo žodžiai, kurie liūdiuja, kad Išganytojas skaitėsi su žmonių silpnybe ir nearzino jų ausų tiesomis, kurių jie negalėjo pakelt. Štai pav. moteriškė kanaanietė, reiškia nei iš žydų tautos, ateina pas Išganytoją prašyt jos dukters pagydymo, kuri buvo skaudžiai velnio kankinama. Išganytojas, norėdamas parodyti visiems jos gilų tikėjimą, nusiduoda negirdįs jos prašymo. Apaštalai bando užtart nelaimingą moteriškę: *“Atleisk ją, sako, nes šaukia paskui mus.”* Mato 15, 23. Jis gi atsakydamas tarė: *“Aš esu siystas tik pas pražvusias Izraelio namų avis.”* Kuomet gi moteriškė nesiliovė šaukusi, sekdamą paskui, Išganytojas jai atsako, kad negera imti vaikų duoną ir mesti šunims. Taip žydai vadino pagonis. Moteriškė tačiau neužsigauna tuo palyginimu ir pastebi, kad šunyčiai maitinasi trūpiniais, kurie krinta nuo jų valdovų stalo. Išganytojas pagiria jos gilų tikėjimą ir pagydo jos dukterį, sakydamas: *“O, moteriške, tavo tikėjimas didelis, tebuna tau, kaip nori.”* Mato 15, 28.

Siųsdamas apaštalus apsakinti evangeliją pirmą kartą, Išganytojas duoda paliepimą neskelbti jos pagonims ir samaritonams: *“Neikite į pagonų kelią ir nekeliuokite į samaritonų miestus, bet velyk eikite pas prapuolusias Izraelio namų avis.”* Mato 10, 6.

Kristus, žengdamas į dargų, paliko apaštalams įsakymą skelbti evangeliją visam pasauliui: *“Eidami, sako, į visą pasaulį, skelbkite evangeliją visam sutvėri-*

mu.” Morkaus, 16, 15. Tačiau, apaštalai negreit išdrįso peržengti pagonišku namų slenkščius, ir tik ryškūs stebuklai, kuriuos Viešpats darė lygiai pagonims kaip ir žydams, privertė juos pakeisti savo likšiolinį šalinimąsi nuo pagonų.

Šv. Petras pildydamas Dievo įsakymą, apsilankė pagonies šimtininko Kornelijaus namuose, kad suteikus jiems tikėjimą į Jėzų Kristų ir juos pakrikštijus. Tačiau, grįžęs į Jeruzolimą, buvo labai smarkiai užpultas vienminčių tikėjime, kaip jis išdrįsęs įeiti į pagonies namus ir ten valgyti. Kada apsakė iš eilės, kaip viskas įvyko, kad tai padaręs ne iš savęs, bet Dievo liepiamas, visi nuštilo: *“Tai išgirdę, sako Raštas, jie tylėjo ir garbino Dievą, sakydami: Tai gi ir pagonims Dievas davė atgailos, kad būtų gyvi.”* Ap. D. 11, 18.

Pirmutinis, tačiau, kuris pradėjo laužti tą žydų klaidingą pažiūrą į pagonų išganymą, o rengt pagonis prie visiško Dievo karalystės perkėlimo pas juos, buvo patsai Viešpats Jėzus, kuris, pakviėdamas į Betlejų tris karalius ar išminčius, kaipo pagonų atstovus, davė visiem suprast, kad jis esąs viso pasaulio Išganytojas, kad ateinas gelbėtų ne vien žydus, bet ir visas kitas tautas, kad todėl esąs visų tautų laukiamasis.

Toks Dievo gailestingumas paklydusių tautų žvilgsniu primena mums aną gerąjį iš evangelijos tėvą, kuris širdingai priima sūnų palaidūną ir džiaugiasi jo sugrįžimu. Žydų gi murmėjimas ir nenoras prileisti pagonų prie išganymo primena kita gerojo tėvo sūnų, kuris, nors skaitėsi ištikimas, tačiau nenorėjo džiaugtis brolio sugrįžimu, piktinosi ir murmėjo prieš tėvo gerumą, kam jis priimęs palaidūną į savo namus ir dar puotą kelias.

Vėliau pasirodė, kad tas sūnus palaidūnas, tos paklydusios tautos pasidarė labai ištikimas Dievui, kad visa Dievo karalystė buvo pas jas perkelta ir joms

pavesta, o žydai, karalystės sūnūs, turėjo būt lauk išmesti uė neklausymą ir nuolatiniį Tavo valiai prieštaravimą.

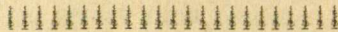
Toks tautų, kilusių iš pagonų laimėjimas turėjo sukelt juse neapsakomą džiaugsmą, o toji diena, kurioje tas laimėjimas prasidėjo, butent trijų karalių ar išminčių apsilankymas Betlejuje turėjo būt ypatingai branginama ir ypatingai pažymėta tam tikromis iškilmėmis.

Mums visiems, iš pagonų kilusiems, Kalėdų šventė pasidaro brangi tik tada, kada sužinome, kad Išganytojas ateina gelbėtų visas tautas reiškia ir mus. Jei-

gu gi mums būtų pranešta, kad išganymas yra suteikiamas vieniems žydams, kaip kad žydai buvo įsitikinę ir laukė, kad, reikia, visi ne žydai yra išskirti iš atpirkimo, tuomet neturėtume pagrindo džiaugtis Kristaus užgimimu.

Kadangi Kristus atėjo atpirkti visų žmonių, kadangi atpirkimo vaisiais tenka pagonims naudotis daugiau, negu žydams, todėl Bažnyčia taip išaukštino trijų Karalių šventę, kad suteikė jai aukštesnį laipsnį savo apeigose, negu Kalėdoms.

Kun. J. Vaitkevičius, M. I. C.

NEPAŽJSTAM—NEBRANGINAM

Vienas asmuo pasigyrė, kad jis, kaip jam rodosi, yra geras, apsimąstęs, susipratęs katalikas. Jis bandęs išigilinti į savo katalikiškojo tikėjimo dvasią, ne vien į raidę ir formą. Jam viskas atrodė čia paprasta. Bet štai jis pradėjęs skaityti katalikų laikraščiuose apie įvairių asmenų atsivertimus ir atsivertėlių pranešimus ir jų pergyventus įspūdžius ir giliausius širdies jausmus.

Tuos dalykus beskaitydamas jis, labai dažnai net užkaisdavęs iš gėdos ir neramumo. Žiūrėk, girdi, tie atsivertėliai, naujakatalikiai, rodos, tik paragavę katalikybės, o kokių kilnių minčių jau jie pilni, kaip pakilus jų dvasia į Dievą; kaip švelnai, kilni jų Dievo meilė, — kaip Bažnyčios dvasia jiems pasirodė didelė, skaisti, galinga, tikrai dieviška. O man, katalikui, nuo pat kūdikystės, kodėl tų dvasinių turtų trūksta? Kodėl aš neturiu, daugiau už juos, tų katalikybės brangenybių?

Niekam nėra uėslepti, nei neprieinami katalikybės turtai ir brangenybės, tik

dažniausia nemokama ir dar dažniau nesistengiama jų ieškoti. Kaip toki asmenys pamato kitus besidžiaugiant katalikybės turtais, atsidarą plačiau jų akys, jie nusistebi, kodėl neturi tų pačių džiaugsmų, sukurto tuomet jų širdys, bet greitai akys užsimerkia, širdis nutyla, smarkiai plakus.

Katalikybės turtai visiems atviri, bet katalikai, nuo kūdikystės, su jais perdaug apsipratę, nepažįsta besislėpiančių joje brangenybių ir nebrangina jos pakaktinai.

Norint turtų pelnyti, reikia savo katalikybę branginti, bet ne jos paviršutiniškumą, o tik tikrąją dvasią.

Katalikybės dvasia — Dievo dvasia. Ne kuniškų ir žemiškų dalykų iš jos reikia laukti, bet dvasiškų ir dieviškų.

Kad žmogus katalikas, galėtų pasigauti katalikybės turtų, pirmu pirmiausia jis neprivalo būti vergas, vergas savo kūno ir kurių nors jo geidulių; vergas jo iškrypusios dvasios aistrų — kaip va, puikybės, savimylės, godulystės, ami-

bieijos ir kitų panašių.

Kas tiems dalykams vergauja, tas ne-paragaus katalikybės džiaugsmų.

Atsivertėliai, naujakatalikiai, jų ra-gauja, nes jie yra žmonės, tik ką išsiliuo-savę iš geidulių, aistrų ir klaidų vergijos. Jų išliuosuota dvasia pasidarė labai tin-kama katalikybės turtams. Ji jų prisi-pildė ir už tai pilna džiaugsmo.

Kaip švenčiausia Pana Marija, pri-sipildžiusi Šventosios Dvasios ir Dievo malonės ir tapusi Dievo Sūnaus motina, negalėjo iškęsti neužgiedojus "Magnifi-cat" arba "Garbink, mano siela, Vieš-patį!," taip atsivertėlių dvasios, didelių džiaugsmų pilnos, negali iškęsti, neparei-škusios to viešai. Jos negali užtylėti to, kad Dievas joms per katalikybę suteikė.

Čia pridėsiu vienos atsivertusios moters labai gražų pareiškimą. Ji yra ponia Samuelė A. Eliot (rašytojų tarpe žinoma kaip Ethel Cook).

Ji yra presbiterijonų ministerio duk-tė. Ji ištekęjo už Smith, Kolegijos pro-fesoriaus. Iš moterystės susilaukė trijų kūdikių. Ji parašė keletą labai popu-liarių knygų vaikams, o vėliau pagarsėjo kaip labai gabi novelių, apysakų, rašyto-ja. Katalikė ji pasiliko 1925 m. Pir-moji jos novelė kurioje jau aiškiai švie-čia katalikybė ir jos turtai ir džiaugsmai, vadinasi "Green Doors."

Amerikos visuomenė sutiko tą knygą prielankiausiai. Ją išaukštino ne tik ka-talikai, bet ir nekatalikai.

Štai toliau tos moters žodžiai:

"Nežiūrint to, kad mano tėvas buvo ministeris ir kad mano vyro tėvas buvo unitarijonų ministeris, aš niekuomet ne-turėjau nei trupučio krikščioniškojo tikė-jimo. Aš neturėjau net supratimo, kaip aš pilna buvau nežinystės iš pusės tikėji-mo. Bažnyčia man buvo dalykas, apie kurį net rimtai pagalvoti neapsimoka. Aš mėgau ir gerbiau tik filozofus. Jų tar-pe Platoną labiausiai. Dar kiek-ne-kiek vertas dėmesio man atrodė rytų misticiz-

mas. Tikroji mano religija buvo me-nas.

"Tuomet nekuriu "anglo-katalikai" mano prieteliai pakreipė mano dėmesį į krikščionybę, kad vertėtų ją, kaipo reli-gija, susiinteresuoti. Bet viską čia iš-sprendė kunigas T. F. Cummings, klebo-nas Šv. Marijos bažnyčios, mūs kolegijos mieste. *Aš tvirčiausiai tikiu, kad jo mal-dos ir ty, kuriuos jis įprašė už mane mel-stis, galutinai mane atvedė į tikrąją Baž-nyčią.*

Per kelius mėnesius protu aš įsitik-rinau, kad katalikų Bažnyčia yra tikroji, bet tikrasis tikėjimas, ta brangioji Dievo dovana ir dieviškoji dorybė, nušvito ma-myje tik keliems dar mėnesiams praslin-kus.

Pasijutus Bažnyčioje iš karto nema-čiau dirvos savo raštiškoms dovanoms panaudoti. Aš pasijutau kaipo rašyto-ja, kad esu tikroji "paliegėlė." Ikšio-linė mano kultūra, mano išauklėjimas, keitėsi. Senieji mano įsitikinimai į Pas-kučiausius Daiktus, į dvasinius dalykus, tirpo ir nyko Bažnyčios karštos, skais-čios tiesos spinduliuose.

Kuomet rašiau novelę "Green Doors," mano gyslose jau pilnai tekėjo "kataliky-bės kratijas." Jos dvasia jau buvo per-sunkus mano dvasią. Jau man nereikė-jo sukinėti ir išsisukinėti: katalikiškos dvasios gausybė liejosi ir tekėjo visomis, jei taip galima išsireikšti, tos knygos gyslomis. Ji išėjo perdėm ir labai netu-raliai katalikiška; ir stebėtina, ją sutiko labai palankiai ne tik katalikų spauda, bet ir visa pasaulinė spauda.

Katalikų tikėjimas kaip jis yra didžiu-lė pagalba kiekviename gyvenimo ruože, taip jis pasirodė neapsakoma pagalba ra-šytojo gyvenime. Jis užbrėžia aiškesnes dalykų ribas ir nušviečia; jis nuskaidri-na, pagilina ir įkvėpia gyvybę į viską, ką jis daro ir kas jis yra. Mano nuomone katalikiškas rašytojas privalo viršinti pa-goniškąjį.

V. K.

PALAIMINTAS KUN. JONAS BOSKO

Knygą parašė kun. Pranas Petraitis Saleziečių Žinių Redaktorius, sekdamas kun. Jonz Lemojne. Tos knygos pasirodymas šiomet knygų rinkoje, nustebino visus. Ištikrųjų, tokios storos knygos (XV — 707 puslapiai) pasirodymas, yra retas reiškinys Lietuvoje. Knygoje kalbama apie daugeliui jau žinomą šių dienų didelį šventąjį ir modernų pedagogą, kurį daugelis dar gerai atsimena, yra matę, su juo kalbėję, jo patarimų klausę. Knyga kaštuoja 13 litų, bet manau, niekas nesigailės jų išleidęs, dėl to, kad knyga nėra koks tuščiaaviduris romanas, kuri tačiaus skaitosi kaip romanas ir duoda pilnutinį palaimintojo vaizdą, pradedant jo kūdikyste ir baigiant jo trijumfu; tiksliai aprašant jo kovas ir pergalės, jo skausmus, liūdėjimus ir džiaugsmą.

Knygos kalba yra graži. Ji nieku nesiskiria nuo Saleziečių Žinių kalbos: suprantama, žmoniška, parašyta gyvais liaudies žmonių kalbos išsireiškimais. Žinoma, yra ir kalbos klaidų, bet daugelio jų būt išvengta, jei būtų pataisyta paskutinioji korektūra... Kasžin ar dėl skubotumo, ar kitais sumetimais to nebuvo padaryta. Tai nedovanotina p. Jagomastui, tačiau tebūna dovanota man, kad iškišu tokius nemalonius dalykus. Tie dalykai, manau, kaip patiems Saleziečiams, tos knygos leidėjams, yra nemalonūs, taip lygiai ir mums tos knygos prenumeratoriams. Buvome jau seniai už ją užsimokėję ir laukėme. Bet knygos nebuvo taip nebuvo. Mat, knyga guvo spausdinama nuo 1929 m. lapkričio mėnesio (kada ji buvo jam įteikta) iki šių metų. Tiesa, knygoje pažymėta jos atspausdinimo data, bet pati knyga tepasirodė knygų rinkoje tik šiomet, kaip jau aukščiau minėjau. Toks knygos užtęsimas, manau, garbės nedaro p. Jagomastui. Čia nevieta kiteims dalykams irgi

gana įdomiems papasakoti. Tiek to.

Techninis knygos apdirbimas yra geras. Paveikslų net 65, bet jie visi gerai atmušti, ryškūs. Spauda gera ir popieris neblogas. Už tai yra girtinas p. Jagomastas.

Knyga visiems skaitytina, ji visiems patiks. Vaikučiai ras kun. Bosko asmenyje sau kelrodį, sakyčiau, nepamainomą pavyzdį: gero ir paklusnaus vaiko, dorą piemenuko, darbštaus ir uolaus mokinio, pareigų supratimo, susitvardymo pavyzdį. Kuris mūsų mažesniųjų nepasidžiangs kun. Bosko auklėtiniu mažuoju Dominiku Savijumi! jo kilnia asmenybe!

Gi mūsų mamos skaitydamos tą knygą, ar girdėdamos skaitant savo sūnelį ar dukrelę, gerai įsidės į galvą mamos Margaritos mokyklą, jos sugebėjimą auklėti, prusinti, skiepioti Dievo ir artimo meilės į jauną kūdikio širdį. Jos mokykla nesibaigia kūdikio amžiumi, bet ji nuosaikiai, išmintingai tęsiasi ir toliau. Kai Bosko jau rengėsi įstoti į vienuolyną, jau buvo jaunuolis, Margarita pasakė jam: "Žinok, vaikeli, kad jei tu tapęs pasauliniu kunigu, per nelaimę, liktum turtingas, aš į tavo namus nė kojos nekelčiau." Šis motinos pasakymas giliai paveikė į jaunuolio Bosko širdį, jis vėliau įsirašo šį šūkį, kuris yra visų Saleziečių šūkiu: *Duok man sielas, visa kitą turėkis!* (60 p.). Kunigas Bosko savo mamos klausdavo patarimų jau kunigu būdamas, jai jis savo pamokslus perskaitydavo, o ji pataisydavo... Tokia tai buvo Margarita, kun. Bosko motina, kuri tebūnie ir mūsų mamoms pavyzdys. Kaip toliau ją saleziečiai tinkamai pagerbė įmūrydami jos paveikslą į vieną mūro sieną, kuri patraukia kiekvieno lankytojo akį.

Bet, tur būt, labiau ji tinka skaityti su plunksna rankoje, mūsų mokytojams

—pedagogams. Šventasis kun. Bosko jau 9 metų kūdikis vienoj savo vizijoj buvo pašauktas būti mokytoju, apaštalu, pedagogu ir toje pat vizijoj buvo nurodytas būdas, mokymo metodos, jei taip galima pasakyti, kelias, kuriuo turi keliauti mokytojaudamas, būtent: *“Intellige visionem: Suavitate, non asperitate.”* — Malonumu, meile, — ne šiurkštumu. Tokia ir yra kun. Bosko mokykla. Apie kun. Bosko metodą, sistemą, kalbama VI ir VII skyriuose (451—478 pusl.). Bet vis dėl to, kaip apie pilnutinį žmogų, kuriuo buvo kun. Bosko, pedagogas — nėra apimamas tuose tik skyriuose: jo gili ir blaivi pedagogija tęsesi per visą knygą, lyg raudonu siūlu išmarginta. Kad nekalbėti tuščiomis frazėmis, tuščiais posakiais aš noriu pacituoti vieną išnašą iš tos pačios knygos. “Vieną sykį palaimintasis įsivedė į studijų salę anglų... ministerį lordą Palmerstoną. Jis pamatęs, kad niekas vaikus neprižiūrėjo, labai nustebo. Dar padidėjo jo nustebeimas, kai sužinojo, kad per visus metus nereikėjo nė vieno iš tų vaikų bausiti. Išsitraukęs kunigą Bosko už rankovės laukan, klausė: “Sakyk man, Tamsta, kaip jūs galite išlaikyti tokią tylą. Man tai tiesiog nesuprantama!” — “O Tamsta,” pasakė atsisukęs sekretoriui, “rašyk!” — Gerbiamas pone, “atsakė kun. Bosko, “mes turime vieną priemonę, kurios neturite Tamstos. Jūs ta prie-

monė pasinaudoti negalite...” — “Kodėl?” — “Dėl to, kad ta paslaptis tik katalikams tėra žinoma.” — “Kas ta per paslaptis?” — “Išpažintis, dažna Komunija ir kasdien klausimos Šv. Mišios.” — “Tamstos teisybė, tų galingų auklėjimo priemonių mes neturime. Met ar nebūtų galima pakeisti jas kitomis?” — “Jei gu kas nenori naudotis tikybės priemonėmis, turi griebtis lazdos ir grasinimų.” — “Teisybė, teisybė! Arba tikyba, arba lazda! Papasakosiu tai Londone!” (442 — 443 josl.).

Įsidėmėtina taip pat ir mūsų mokytojams ypač tiems, kurie mažai tepriduoda reikėmės religijai vaikų auklėjime. Kažin ką mano tie mokytojai, kurie nori visiškai išguiti tikybą iš mokyklų. Jie tada neišauklėtų nė “Homo humanus” iš mūsų vaikų, bet nepavydėtinų gyvuliukų...

Aš saleziečiams turėčiau vieną pagėidavimą, kad jie išleistų atskirą knygėlę apie kun. Bosko auklėjimo metodą, rodos, tas jiems nebūtų sunku padaryti, nes per Saleziečių Žinias jau ėjo labai puikių straipsnių ta tema, tat galima būtų ką-ne-ką pridėdant, išleisti atsskira knygėlę, kas praturtintų mūsų labai meką pedagoginę literatūrą.

O, kad ši knyga plačiai pasklistų Lietuvoje! Ją greitai turėtų išpirkti. Tiesiog, būtų bartini tie žmonės itin kunigai ir mokytojai neįsigiję šios knygos.

Lakštutė.

ŽMOGAUS NEPROTINGUMAS

Kol žmogus jaunas, stiprus, sveikas, kol jo nėra palietusi nelaimė ar vargas, jis į visa žiūri labai nerūpestingai ir elgiasi taip, lyg kad anžinai gyventų pasaulyje. Jis retai tepamašto apie savo atsakomybę Aukščiausiam įstatymų lei-

dėjui ir ypač apie pomirtinį gyvenimą. Tačiau gyvenimas nemėgsta juokauti. Kartas nuo karto jo suakia leteną pajunta žmogus ant savo sprando. Pabunda sąžinės balsas ir klausia: “Ar teisingais keliais ligi šio laiko ėjai? Ar nesi

skolingas Tam, kurs tave leido į pasaulį ir uždėjo pareigą ir atsakomybę? Susimąsto žmogus, nuliūsta, nes pamato savo gyvenimo klaidas ir nuopoliūs. “Viešpatie,” meldžia jis, “patolink nuo manęs žiaurią gyvenimo našta, o keleriopai atsilyginsiu.”

Vėl suteikiama žmogui laimė. Užmiršta jis savo sunkią nedalią, nebejaucia jos skaudžios letenos, užmiršta ir pažadus. Tam, kurs vėl leido jam gėrėtis ir džiaugtis gražiuoju pasauliu. Ir vėl nugrimsta į nuodėmės purvą ir tik jame ieško sau pasigėrėjimo. Bet ar protingas, ar atsargus toks elgesys? Juk nė vienas žmogus negali žinoti, kada baigsis jo žemiškojo gyvenimo dienos ir tada negalės teisintis ar melsti pasigailėjimo — už jį kalbės, jį teisins ar smerks jo geri ar blogi darbai. Taigi atidėliojimas persvarstyti savo vidaus gyvenimą ir pataisyti klaidas yra neprotingas, nes nėra žinoma, kada gyvenimo laikrodis išmuš dvyliką.

— 000 —

Štai žmogus įsitaisė puikius namus ir manė gyventi laimingai ilgus metus. Bet... staiga susirgo ir dienai praslinkus, siela apleido kūną. Gyvendamas ant žemės gerai žinojo, kad amžinuoju gyvenimu reikia labiau rūpintis, negu šiuo trumpučiu, pilnu įvairiausių pavojų. Gyvendamas gal mėgo pasirodyti prieš kitus: štai, aš turtingas ir galingas! Už pinigą nupirksiu visa. Bet mirtis nepaperkama — atliko jo turtas ir žemiška garbė. Gerai, kad spėjo prieš mirtį atlikti išpažintį ir susitaikinti su Dievu.

— 000 —

Pažinojau vieną turtingą ūkininką, kuris prieš karą, gyvendamas netoli Prūsų sienos, versdamasis įvairiais slaptais transportais nepaprastai pralobo. Įtikėjęs į pinigą ir į savo pilvą, užmiršo jis Dievą. “Ar tai dar koks Dievas yra” — kalbėdavo jis su pajuoka, rodydamas sa-

vo “didelę” išmintį. Mirė žmona. Liko jis vienas dideliame ūkyje. “Kam man dirbti,” galvojo jis, — “vaikų neturiu, nebus kam palikti ūkis. Man užteks!” Pardavęs ūkį, pinigus sudėjo į banką ir gyveno iš procentų. Užėjo Didysis karas. Pinigai žlugo. Taip iš turtuolio virto elgeta. Kol dar buvo sveikas, tai dar ši tą dirbdamas galėjo prasimaitinti. Kai paseo, ėjo per kiemus, ločydamas šunis, elgetavo. Dabar tik atsiminė Dievą. “Tai teisinga Dievo bausmė” — nuolat kartodavo jusiai, pabaigęs savo liūdną gyvenimo pasaką. Vieną žiemos rytą miestelio gyventojai rado jį patvory sutingusį.

— 000 —

Atsimenu prieš pora metų mūsų parapijoj per kaimus eidavo dar ne labai senas, bet visai invalidas elgeta S-nas. Žmonės kalbėjo, kad būdamas jaunas, jis buvo stiprus vyras. Pasitikėdamas savo jėga, su niekuo nesiskaitė. Girtuokliuodamas leido jaunas dienas, nesirūpindamas ateitimi. Per vienas muštynes, taip buvo sudaužytas, kad liko visam amžini elgeta: rankos ir kojos buvo suparaližuotos. “Galva mano, durna galva, kur tu mane nuvedei?” skausmingai dejuodavo jis mušdamas galvą į sieną.

— 000 —

Gretimame kaime vokiečių okupacijos laikais gyveno pagarsėjęs vagis. Vieną naktį bekortuodamas pas mūsų kaimyną, išėjo į priemenę ir kalbėjo: “Velnė, velnė, padėk man šią naktį kortavot...” Priemenėje gulėjusi senutė tai girdėjo ir papasakojo kitiems. Už vagystas ir plėšimus vagis daug sykių buvo suimtas. Bet jis kepurėje turėjo mažytį, labai aštrų piūklėlį, kuriuo naktį prapiaudavo geležines štangas ir pasprukdavo iš kalėjimo. Tik vieną sykį, kai varė jį suimtą per miškelį Alytuje, mėgino jis bėgti, bet buvo nušautas. Dar kelioliką minučių buvo gyvas, kažką dar bandė

kalbėti. Ten buvusieji spėja, jog norėjo šauktis kuniga, kad sutaukintų su Dievu, kurį nekartą, sveikas būdamas, keikdavo, bet buvo pervėlu. Lūpos sustingo, širdis nustojo plakusi.

...O kiek panašių atsitikimų nuolat kartojasi gyvenime. Tai vis pamoka dar begyvenantiems pasauly. Pagalvokime, ar protingai elgiamės, nes kada pašauks Teisėjas prie savo sosto, nebus laiko.

Ign. Medžiukevičius.

MŪSŲ PAREIGA

Parašė *Stasys Aleksandravičius* (L. K.)

Ką reiškia pareiga? Pareiga yra tai užduotis, ar darbas, kurį reikia atlikti; imant dalyką darbo žvilgsniu, pareiga yra užduotas darbas, kurį mes privalome atlikti. Delto, kad be pareigų mūs gyvenimas liktų betikslis.

Už vis svarbiausia mūsų pareiga garbinti, mylėti Dievą ir Jam tarnauti. Dieviškasis Mokytojas, Jėzus Kristus tai parodė mums kada pariziejų užklaustas koksai yra didžiausias įsakymas, atsakė: "Mylėk Viešpatį Dievą visa savo širdim, visa savo siela, visomis savo jėgomis; o artymą kaip patsai save." Tuose dviejuose įsakymuose glūdi visi kiti Dievo įsakymai.

Iš eilės, antroji svarbiausia pareiga yra klausyti Bažnyčios ir gyventi pagal jos mokslą, nes Bažnyčia yra Kristaus įsteigta. Pats Kristus suteikė Bažnyčiai savo mokslą; ir kadaagi Kristus buvo Dievas ir, kaip toks, negalėjo klysti. Taigi ir jo mokslas negalėjo būti klaidingas. Gi Jis įsakė klausyti Bažnyčios kaip Jo paties.

Trečia svarbi pareiga yra tai tautos meilė ir paklusnumas valstybei. Valstybė išleidžia įstatus ir žmonės turi prie jų prisitaikyti, nebent jie būtų priešingi Dievui ir mūsų Katalikiškajai Bažnyčiai. Taipgi, mes turime būti ištikimi savo tautai net ir, jei būtų reikalas, savo gy-

vybę paguldyti už ją. Štai, pažvelkime į tuos didvyrius, į tuos du Lietuvių lakūnus, Darių ir Girėną, kurie, nesenai neteko savo gyvybės stengdamiesi iškelti, išaugštinti mūsų tautos garbę ir vardą kitų tautų akyse! Tegul jų pavyzdys ragina mus prie uolesnio atlikimo savo pareigų tautai.

Taipgi, mes turime pareigą mylėti tėvus, jų klausyti, ir melstis už juos, nes iš jų gavome savo gyvybę: o kaip ta gyvybė mums brangi, net brangesnė už visus pasaulio turtus, už viską, ką pasaulis gali duoti; taigi, kaip padėką ir meilę savo tėvams reikia stenktis atlikti savo pareigą iš atžvilgio į juos ko tinkamiausiai.

Galutinai, mes turime stengtis palengvinti gyvenimą mūsų draugams. Kaip galime tai įvykinti? Yra daugelis būdų, kaip antai: perspėti jaunuolį jei jis klaidingu keliu eina, išsižadėti arba apsimarinti save, kad draugui kokį palinksminimą suteikti, ir t. t. Abelnai sakant, reikia mylėti savo artymą kaip patį save.

Jei žmogus išpildo visas tas pareigas kogeriausiai ir kotinkamiausiai, tai kokia jam nauda iš viso to? Lengva atsakyti: jis nusipelno sau amžiną laimę dangaus karalystėje, tą laimę, kurią kiekvieno žmogaus širdis trokšta atsiekti.

DUOKIT SPAUDAI LAISVĖS

Vokietijos kardinolas Bertramas paskelbė atsisaukimą, kuriame reikalauja visiškos laisvės katalikų spaudai, apsaugos ir galimumų nekliudomai veikti katalikų organizacijoms. Kardinolas pabrėžia, kad vokiečių katalikai nori paklusniai tarnauti naujai valstybei, bet prašo vyriausybę palengvinti kentėjimus žmonėms, kurie, būdami nekalti, smarkiai nukentėjo nuo priemonių, buvusių perorganizuojant valstybę.

Ilgų Metų Lietuvių Svajonė Išsipildė

Su kokia ugninga lietuvių meile, vos tik keli metai atgal, šios šalies lietuviai tik svajonėse vaizdavosi aukštesnę mokyklą — lietuvių kolegiją — įsikūrimą Amerikoje. Ir karštųjų studentų užsimojimai, ir jaunųjų — veikliųjų kunigų pastangos ir Katalikų Kongresų bei Susivienijimų seimų vienbalsės rezoliucijos, ir metiniai visos Amerikos lietuvių kunigų suvažiavimų pageidavimai — įkūrti Amerikos lietuvių jaunimui kolegiją — subyrėdavo į nepermaldojamas negalės uolas. Visos esamos lietuvių organizacijos atsisakė ir bandyti lietuvių kolegijos kurimo darbo, išėmus Katalikų Federacijos Tautos Fondą, kuris tam tikslui tesurinkęs keletą tūkstantėlių ir jis rankų nenuleido.

Kitų buvo lukuriuojama, kad tikibiniais sumetimais, imsis lietuvių kolegijos steigimo darbo, juo labiau, kad tos pačios vienuolijos siūsdavo savo narius į svetimas šalis, kame jie pramokę svetimoms, dažnai labai jiems tolimoms kalboms, per įsisteigtas mokyklas ir bažnyčias skleidavo išganingą Kristaus mokslą. Taip padarė ne viena vienuolija atkeliadama ir mūsų nepriklausomai Lietuvon, ir tenai labai gražiai darbuojasi jiems šviežiai tik prasimokytoje lietuvių kalboje. Amerikoje nuo senai darbuojasi daug senų ir išbujojusių vienuolių: jezuitų, pranciškonų, dominikonų, augustijonų, redemtoristų ir daugybė kitų, tačiau tik viena, — sulyginant jauna, — lasaletų kongregacija buvo pasikėsinusi įkūrti lietuvių kolegiją. Tačiau ir toji, išauklėjusi tam tikslui keletą lietuvių jaunuolių pasiuntė į profesorius, nuo lietuvių kolegijos kūrimo sumanymo atsisakė, gi išmoksintus lietuvius, vienuoliniais tos kongregacijos įžadais susivaržiusiais, paskyrė darbuotis jų bendroje —

anglų ir prancūzų kalboje vedamoje — kolegijoje.

Gailestingasis Dievas, kuris prikėlė mūsų mažą, amžiais pavergtą, tėvynę į nepriklausomą valstybę, ir išlaikė jos nepriklausomybę štai jau šešiolikti metai, ne tos šalies piliečių galingumu, tik savo Dievišku galingumu, pamaldžių lietuvių troškimas turėti savo katalikišką mokslo židinį palaimino ir jo įsikūrimui panaudojo silpną įrankį, kad būtų aišku, kad čionai veikia Dievo gailestingoji ranka... Tuomi lietuvių kolegijos kūrimo įrankiu Dievo Apvaizdos buvo parinkta šviežiai, prieš pat didįjį karą atgaivinta, Tėvų Marijonų kongregacija.

Į šią šalį Marijonai atvyko karo pradžios — 1914 metais. Buvo jie naskaitlingi, tik trys pradžioje: tėvas Kudirka, tėvas Kazakas ir tėvas Kulikauskas. Nemokejė dar jie nei šalies kalbos, nei žinojo šalies papročių. Šventos atminties šviesaus kunigo Antano Staniūkyno patarimu, a. a. arkivyskupo Quigley kviečiami, jie apsigyveno Chicagoje. Skleidė jie čia Dievo ir artimo meilės mokslą bažnyčiose ir per tam tikslui įkūrtą savo mėnesinį laikraštuką: "TIKYBA IR DORA."

Šviesa ne tik yra žavinti, bet ir patraukianti į save. Trijų Kristaus tylių — ramių darbuotojų šventas darbas ir dirvos platumas paskatino į Marijonus dėtis du šioje šalyje gražiai lietuvių tarpe darbuojančiu kunigu: tai a. a. Serafinas ir tėvas Meškauskas.

Tuo laiku parapijų kunigai, kurie be sunkaus parapijos darbo, dar buvo aplinkybių priversti darbuotis visuomenėje ir, — kas svarbiausia, — savo lėšomis leisti katalikų dienraštį "Draugą," džiaugėsi susilaukę vienuolių kurie jiems įvairiais būdais gelbėjo Kristaus idealų paskleidime tautiečių tarpe. Laikraščio "Drau-

go" leidimas jau tuomet buvo pasidarius persunki pasaulinei dvasiškijai našta. Daug prakilnių kunigų į tą laikraštį buvo sudėję aibes triušo, laiko, sveikatos ir pinigų. Užtrauktoji iš šalies \$15,000 paskola greitai išėjo, bet dienraščio bėdos nesibaigė. Tuomet dvasiškija puolėsi į jaunutę, silpną Marijonų kongregaciją, kad paimtų "Draugo" leidimą, žadėdami dar didesnę dienraščiu paramą, finansinę ir moralinę. Kol buvo galima Marijonai kratėsi nuo paėmimo dienraščio į savo rankas, nes gerai žinojo, kaip nedėkingas yra laikraštiniško darbas lietuvių tarpe, bet kuomet "bankrotas" pabeldė į to laikraščio duris, vienuoliams ne buvo kitos išeities, kaip eiti ir gelbėti vieningą katalikų dieninį laikraštį nuo pražūties... Ir perėmė dienraščio spausdinimą savo atsakomybėn įsitikino, kad jo vertė nepadengia skolų. Žadėtoji gi finansinę pagalbą buvo trumpa ir neskaitlinga ir daugumoje, buvo tik prie bankruto pristovos bendrovės šerai... Naujas, didelis dienraščio leidimo darbas, mažam vienuolių būreliui buvo persunkus darbas, bet jis reikėjo atlikti, skolininkų bilos ir notos reikėjo patenkinti, laikraštis reikėjo leisti... Ir leido. Dirbta ne aštuonias valandas dienoje: dirbta per dieną ir toli į naktį.. Ne vien vienuolijos broliukams, bet ir kunigams tekdavo juodojo spaustuves darbo. Dirbo, vargo ir laimėjo! Dienraštį nuo bankrutavimo išgelbėjo ir jo gyvavimą užtikrino ilgesnei metų eilei. Bet, kokia kaina? Keletos žmonių sveikata tapo palaužta, gi vienuolija tik po kelių metų tegalėjo pagalvoti apie savo kongregacijos auginimą, naujokyno įsikūrimą...

Vis tik tėvai Marijonai spėjo įsikūrti savo naujokyną Hinsdale farmose, kaip Amerikos lietuvių kunigų ir pasaulionių organizacijas užsipuolė, kad jie imtus antrojo seniai pribrendusio, net kiek pavėlinto sumanymo, — įkūrti lietuvių kolegiją.

Netvirtomis rankomis ėmės vienuoliai didelio darbo, pasitikėdami Visagaliu ir gerų žmonių parama. Tvirtųjų Dievas palaimino šventą jauną kartą auklėjimo užsimojimą: tris metai atgal tėvai Marijonai, nors ir apsikraudami skolomis, įgyjo lietuvių kolegijai labai puošnius mūrus žavinčioje Connecticut valstijoje, aprūpino ją su aukšto mokslo laipsniais pedagogais ir į tą trumpą laiką Marianapolio lietuvių kolegiją išvystė ligi to, kad Connecticut valstija ją inkorporavo ir pripažino lygiateise senoms tos rūšies įstaigoms. K. J.

KOLEGĖJOS RĖMĖJAI:

A. Klizas, St. Clair, Pa.	3.00
M. Baranauskis, Long Island, N. Y.	3.00
Mrs. Stulgaitienė, Kenosha, Wis...	5.00
Marcėlė Račienė, Waterbury, Conn.	5.00
V. Budrienė, Philadelphia, Pa. . .	4.00
B. Znotinienė, S. Boston, Mass. . .	3.00
A. Daniševičius, Philadelphia, Pa.	3.00
U. Barauskas, Cicero, Ill.	3.00
Pr. Kvietinskas, Worcester, Mass.	3.00
Mrs. A. Brugess, Brooklyn, N. Y.	5.00
F. Shlepowicz, Chicago, Ill.	3.00
M. Šveikauskienė, Chicago, Ill. . . .	2.50
P-nia Gudžius, per Švilpauskienę, Melrose Park, Ill.	20.00
E. Leinauskienė, Chicago, Ill.	3.00
N. N., Chicago, Ill.	10.00
L. Rutkauskas, Shenandoah, Pa. . .	3.00
M. Mandravickiūtė, Baltimorė, Md.	3.00
M. Vilčiauskas, Waterbury, Conn.	3.00
D. Burbienė, Waukegan, Ill.	3.00
Joseph Degutis, Detroit, Mich. . .	3.00
P. Rimkus, Chicago Heights, Ill. . .	3.00
A. Vrubliauskienė, Sheboygan, Wis.	3.00
T. Gabrienė, Chicago, Ill.	3.00
Pranas Duoba, S. Boston, Mass. . .	3.00

(Bus daugiau).

Nuoširdžiai dėkojame gerb. Rėmėjams už aukas. Kot. Rėm. Centras

Gerb. kun. J. Paškauskas, dabartinis Visų Šventų parap.
klebonas ir "Draugo" bendrovės direktorių pirmininkas, kuris
vadovaus katalikiškos spaudos vajui savo parapijoj.

Klausimai ir Atsak.

KLAUS. Ar Kat. Bažnyčia leidžia tekėti merginai už jos mirusios sesers vyro?
Ad.

ATSAK. Svarbiai priežasčiai esant, ir gavus Bažnyčios dispensą, gali tekėti.

KLAUS. Jei spėjikai (burtininkai) ir spirualistai išpranašauja ateitį, tai kam sakyti, kad jie tai padaro velnio jėga? Aš patyriau, kad jų dauguma yra geri žmonės, padoriai gyvena ir geri krikščionys. Ar jie turės atsakyti Dievui už vartojimą savo jėgos?

ATSAK. Spirituolistų posėdžių (vadinamų "scansų") rimti tirinėtojai surado, kad jiems daugelyje atsitikimų tarpininkauja piktoji dvasia; rado taip pat, kad daug gudrybių parodo savo sumanumu ir žiūrėtojų akių suklaidinimu.

Daugybė ateities pasakotojų skelbia savo "pranašystes" gučiai sustatyta savo kalba.

Jeigu geras krikščioniškas gyvenimas tame dalyke neturi jokios reikšmės. Piktoji dvasia jais gali naudotis, net jiems nežinant ir gerai apie savo darbą matant.

Kokia atsakomybė juos laukia Dievo teisme, sunku pasakyti. Tai priklauso nuo jų susipratimo ir jų intencijos. Jei jie "nesupranta ir nežino, ką darą," jiems Dievas gali nepaskaityti kaltes. Jei jie prisidengia gerumu, kad lengviau apgautų ateities ieškotojus ir ypač ieškotojas, tai jau kitokia atsakomybė. Jei aiškiai ir sužinia ieško piktosios dvasios pagalbos, dar blogiau.

Kaip ten jie viską daro, tai jų dalykas, o katalikai privalo žinoti savo tikėjimo mokslą, kuris jiems geriausia nusako ateitį, jo gyvenime laikytis ir nekišti savo nosies ten, kur visiškai netinka.

KLAUS. Ar "kūmai" prie krikšto

užsitraukia tarp savęs giminystę?

J. ir M.

ATSAK. Ne. Jie užsitraukia tik dvasinę giminystę su kūdikio tėvais ir pačiu kūdikiu, bet ne tarp savęs.

MISIJONIERIAUS ĮSPUDŽIAI

NEW HAVEN, Conn. Po poros metų aš ir vėl aplankiau su misijomis New Haveno lietuvius. Jų gražus pasinaudojimas misijomis anais metais niekuomet neišdyla man iš atminties. Vaizduodamas todėl ir šiomet aš tikras buvau, kad misijos čionai pasiseks, kaip ir anais metais. Tą virtį manyje palaikė ypatingai gražus oras, kurį aš turėjau per visas misijas Luzerne, Pa. ir kurį tikėjau turėti ir New Havene. Dievo tačiau kitaip buvo surėdyta, negu aš maniau.

Dar man tebesant Luzerne, oras pradėjo kiek darytis. Jau po misijų pabaigos kiek-ne-kiek pradėjo prunkšti smulkus lietutis, kuris per visą naktį nesiliovė Rytmetyje, man išvažiuojant iš Luzerne, pradėjo ir visai lynoti. Vidudienyje kiek prasiblaivė. Maniau — tuo ir baigsis, rytoj turėsime geresnio oro. Mano apsirikta. Oras pabiuro. Ir toks tęsėsi beveik per visą savaitę. Į pabaigą kiek prablaivėjo, bet dėl to pasidarė labai šaltas. Taigi per visas misijas New Havene gero, visai tinkamo misijoms oro kaip ir neturėjome.

Zinant New Haveno lietuvių padėtį, t. y. kad jie išsisklaidę po visą miestą, ir visiems beveik toloka ateiti į bažnyčią, suabejojau, ar susirinks į misijas kiek daugiau žmonių. Kun. klebonas — Karkauskas nė valandėlės neabejojo, kad ateis užtektinai. Ir atėjo. Kasdien, kai kuriomis dienomis itin, atėjo į bažnyčią tiek žmonių, kad nieks to nesitikėjo. Antadienio, pavyzdžiui, ryte buvo tiek žmonių, kad iš šventadieniais tiek nesusirenka. Tą rytą laidojima buvo jauna mer-

gelė, netikėtai mirties išplėsta nuliūdusiems tėveliams. Bet ir kitais rytais bei vakarais rinkdavosi pusėtinai. Į talką suvažiavusieji kunigai, aš pats girdėjau, kaip gerėjosi New Haveniečių uolumu.

Jaunimas taip pat neapsileido. Moksleivių, jiems specialiai daromose misijose dalyvavo apie 78 asmens. Tokiai nedidukei parapijai, kokia yra New Haven, tai tikrai gražus skaičius. Daugelis moksleivių pasirūpino misijų metu keletą kartų priimti šv. Komuniją. Čionykštis jaunimas yra dideliai gerb. klebono globojamas. Jis nieko jam nesigaili. Pažiūrėjus tik į įrengtąją žaidimams ir pasilinksminimams salę, galima suprasti, kiek klebonas rūpinasi jaunimu. Kiek man teko važinėti po lietuvių kolonijas, tokios patogios, didelės, aukštos žaidimams salės, ir taip gražiai įrengtos — nežinau, ar kur teko regėti. Nebent Marijonų Kolegijoje, Marianapolyje, Conn., ar Waterbury, Conn. Daugiau nieko panašaus man neteko lietuvių kolonijose regėti.

Dar daugiau pastebi kun. Karkausko palankumą jaunimui, kuomet tenka kelios valandos, pasėdėti popietę klebonijoje ir prisiklausyti nuolatinio skambučio virpėjimo. Virpa ir virpa. Kas? Ko? — Nuolatos tas pats: jaunimas su savo reikalais! Vieni ateina "bolių" pasiimti; kiti — vėl jas atneša atgalios. Vieniems reikia to, kitiems kit ko... O visi pas kleboną. Ir taip nuolatos varpelio virpėjimas, nuolatos klebonui ir jo seselei — klebonijos šeimininkei, "baderis ir baderis..." Kas galėtų tai visa iškęsti, jei neturėtų prisirišimo prie jaunuomenės ir jos nemylėtų?

Kitas dalykas, kuris mane sudomino, tai svetimtaučių pamėgimas mūsų bažnytelės. Jau anais metais aš pastebėjau, kad šventadieiains podvylikinėse šv. Mišiose dalyvauja tokia daugybė svetimtau-

čių, kad bažnytėlė esti kimšte užkimšta žmonių, o aplink visą bažnytėlę ir aplinkinės gatvės užstatytos suvažiavusios miesto "smetonėlės," kaip paprastai tuos vėlyvų šv. Mišių mėgėjus vadina, automobiliais.

Šiomet taip pat aš pastebėjau ir šokiadienyje, kada įsakyta yra katalikms klausyti šv. Mišių. Per švč. Marijos Nekaltą Prasadėjimą, kuris šiomet buvo penktadienyje, tokia suplaukė daugybė į popietines šv. Mišias, kad beveik nedaug kuo skyrėsi nuo šventadienio.

New Haveniečiai didžiuojasi savo inteligentais katalikais, kurių tarpe turi vieną net Yale universiteto profesorių, o antrą taip pat baigusį aukštąjį Šveicarijos universitete mokslą dailininką. Abu juodu yra geri lietuviai ir geri katalikai, stropiai pildą savo katalikiškas pareigas.

Taigi, New Haveniečiai juda—kruta, kaip skruzdėlės. Dieve, jiems padėk!...

Km. A. Petrauskas,

T. Marijonų Misijonierius.

PROTESTANTĖ—MISIJONIERĖ

SIAMAS, Indija. — Iš protestantų tėvų gimusi Marija Ona Carter, 16 metų amžiaus atsivertė į tikrąjį tikėjimą ir priimta į Kristaus Bažnyčią. Sunku jai buvo gyventi tėvynėje — Anglijoje. Ji atvyko į Prancūziją, 1881 m. įstojo į Karmeličių Seserų Vienuoliją. 1898 m. vyresnieji ją pasiuntė į Saigon vienuolyną, į Cochinchiną. Nuo 1902 iki 1918 m. ji buvo to vienuolyno vyresnioji. Paskui 1919 m. įkūrė seserų vienuolyną Pnompenh, Combogioj; 1925 Bangkok'e. Šiomet jai sukako 35 metai kai Siame misijonieriauja. Jos sukaktį pažymėjo ypatingu būdu Anglijos ir Prancūzijos įgaliotieji ministriai, dalyvaudami bažnyčioj ir iškilmėse. Pažymėjo jos tylų, bet našų veikimą visuomenės labai bei pasi-aukojimą Dievui.

1905 — SUMIŠIMŲ METAI LIETUVOJE

(Tęsinys)

Tai tau ir "aukos!" Pasidaro didžiausias skandalas. Žaibu toji baisi žinia aplekia visą apylinkę. Visus perima didžiausia baimė. Ne tik nieks dabar nenori išvien eiti su revoliucionieriais, bet kiekvienas stengiasi ir dulkes nusikratyti nuo padų, kad nebeliktų mažiausių žymių, bijodami tapti galvažudžių dalyviu.

Kad daugiau dar žmones įbaugintų, revoliucionieriai senovės barbarų papročiu uždraudžia grieščių griežčiausiai užmuštąjį laidoti. Teliemas nepalaidotas šunims suėsti! Taip pat atsiunčia griežčiausią uždraudimą Sasnavos parapijos kunigams, kad neišdrįstų dalyvauti laidotuvėse.

Kiekvienam baisu mirti, o dar baisesiau likti nepalaidotam! Žmonės drebėte emė drebėti. Bet vis kaip čia nepalaidotą paliksi. Taigi žmona su vaikais įsimėtusi grabą į ratus, atvežė į Sasnavos kapines ir be jokių bažnytinių apeigų palaidojo. Net paskambinti varpininkas nedrįso. Iš baimės kažkur pasislėpė!

Nežinau ar tie patys, ar jau kiti "kolektorai" apsilankė ir pas Sasnavos kunigus. Taip pat atėjo į kambarius apsiginklavę revolveriais. Išgavę iš klebono du rubliu, užrašė jo pavardę į "aukotojų" sąrašą. Vikaras taip pat davė, bet šis paėmęs knygą sava ranka įrašė du rubliu, bet nepasirašė pavardės. Ir visa laimė. Netrukus išgirdome, kad "kolektorai" pateko į rusų policijos rankas kartu su savo sąrašais. Policija račiusi klebono pažymėtą pavardę ir auką, šaukė pasiteisinti. Daug vargo turėjo, kol rusams išsiaiškino ir likosi neuabuostas. Vikarui nieko nieks nesakė, nes nerado jo pavardės.

Išidrąsinę "kolektorai" pasileido po visą Suvalkų guberniją, ypač ten kur jų nuomone, galima buvo geriau pasipelnyti. Taigi Plutiškių klebonija, Garliavos, Skriaudžių, Veiverių... Ukininkams buvo paskyrę sumokėti pagalyvę po vieną rublį kiekvienam.

Žinoma, kai kurie bailesni, ar gyvenantieji atokiau nuo didesnių punktų, ne ką darys sumokėjo. Drąsesnieji nemokėjo. Iš to kildavo įvairiausių grąšinimų, o net ir bausmių: sudegindavo trobas, ar šiaip kokią skriaudą padarydavo, ne vienam gal ir tekdavo ir gyvybės atsižadėti, kaip anam Vinčų Kubiliui.

Idomus buvo "aukų" kolektoktavimas. Šunskuose pas senelį kleboną V. Natkevičių. Šunskai yra nedidelis bažnytkaimis, koki devyni kilometrai nuo Marijampolės. Tarp girių, labai užuočioje vietoje. Klebonija atokiai nuo ūkininkų, užkišta už bažnyčios ir kitų parapijos trobesių taip, kad kokiai nelaimei sunku prisišaukti pagalbos iš kaimo. Klebonas paprastai nedaug laikydavo klebonijoje šeimynos: pora tarnaičių ir vežėjas. Bet vežėjas guli tvarte prie arklių. Klebonijoje vienas tiktai senelis klebonas ir tarnaitės taip pat jau apysenės.

(Bus daugiau)

KUN. PRANCIŠKUS JURGAITIS

Po trumpos ligos mirė šeštadienį, sausio 6 d., 1934 m., 9:00 val. iš ryto, Šv. Kryžiaus ligoninėj, Chicagoj.

KUN. PR. SKRUODENIS NUKELTAS Į HINDSDALE VIENUOLYNĄ

Vienas iš jaunesniųjų Tėvų Marijonų kongregacijos narių, kun. Pranas Skruodenis, M. I. C., kuris per vasarą ir rudėnį dirbo prie laikraščio "Laivo" ir "Draugo," gydytojams patariant paleistas nuo visokio darbo ir yra nukeltas į Marijonų vienuolyną Hindsdale ilgesniam poilsui ir sustiprėjimui. Jį gydo akių bei nervų specialistai ir yra ypatingoje priežiūroje daktaro Simanaičio, pas kurį kun. Skruodenis lankosi dukart per savaitę.

Kun. Skruodenis dar jaunas žmogus. Gimimu pačias iš Brooklyn, N. Y. Baigė mokslus Katalikų Universitete Washingtono praeitą pavasarį. Praeitą kovo mėnesį, prezidento Rooseveltto inauguracijos metu, šaltą dieną, ilgai jam bestovint priešais smarkoką vėją, šaltis sukretė jam dirksnių tinklą, nuo ko juo toliau, tuo labiau jam ėmė tas atsiliepti į akis, klausą ir šiaip jau kūno sąnarius. Nuo nervų specialisto dr. Gonda ir dr. Simanaičio gydymo ligonis ima atgauti stiprumo.

BOLŠEVIKAI NORI, KAD KUNIGAI IŠMIRTŲ

Rusijoje išleistas įstatymas, kuriuo kunigams atimamos visos pilietinės ir asmeninės teisės, tol, kol jie rūpinsis žmonių sielų reikalais. Jiems draudžiama dirbti bet koks kitoks darbas, o kam atimama teisė dirbti, tas negali gauti ir valgyti. Kunigai negali gauti butų. Vienas dalykas kunigams teleidžiamas, tai gatvėse ubagauti. Dar nesukonfiskuotos bažnyčios yra apdėtos tokiais mokesčiais, kad jos jokia būdu tų mokesčių negali išmokėti.

TRIERE, Vokietija. — Čia aplankė išlikusių V. Jėzaus rūbų relikviją apie pusantro milijono žmonių. 1110 atskirų traukinių atvežė maldininkus. Tik iš

vienu užsienių atvažiavo 126 specialūs maldininkų traukiniai.

AMERIKA. — Chicago mieste tik 1893 m. atsirado pirmasis katalikų kunigas, o 1843 m. buvo jau įsteigta Chicago vyskupija, kurią 1880 m. pakėlė į arkivyskupiją. 1883 m. čia tebuvo 128 katalikai, o dabar, šimtmečiui praslinkus, jų skaičius viršija milijoną.

PAKVIETIMAS

Broliai-Sescrys jūs esate kviečiami įsirašyti į vertingą Tėvų Marijonų Kolegijos Rėmėjų Draugiją.

Draugijos tikslas — aukomis, pasidaryvimu ir maldomis gelbėti Broliams ir Kunigams Marijonams jų visuomeniniuose darbuose Katalikų Bažnyčiai ir lietuvių tautos naudai, ypač: remti jų įsteigtą LIETUVIŲ KOLEGLJĄ MARIANAPO-LIS, platinti jų leidžiamus katalikiškus laikraščius ir knygas.

METINIAI nariai kasmet moka po \$3.00. *Amžinas narys* tik vieną sykį aukoja \$50.00. Kurie paaukoja išsyk, arba dalimis \$100.00 — gauna GARBES-AMŽINO NARIO diplomą.

Broliai ir Kunigai Marijonai meldžiasi už gyvus ir mirusius vienuolijos geradarius ir kasdien, Broliai komunjose, gi Kunigai šv. Mišiose, meldžia Dievo gausiai jiems palaiminti. Didesnėse šventėse už visus Marijonų Kolegijos Rėmėjų narius aukojamos šv. Mišios. Už kiekvieną mirusį narį dar skyrium atlaikomos dvejose Mišiose.

Visi Rėmėjai gauna, Tėvų Marijonų leidžiamą tikibinį laikraštį "LAIVAS" kas savaitę.

Koliai gyvas esi daryk gerus darbus, kurie ir numirus tau gelbėtų. Dėkis į Marijonų Kolegijos Rėmėjų Draugiją. **Marian Fathers, 2334 So. Oakley Ave., Chicago, Illinois.**